

JAMES S. A. COREY

ABADDONOVA BRÁNA

Expanze - kniha třetí

TRIFID

James S. A. Corey
Abaddonova brána

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

Abaddon's Gate
Copyright © 2013 by James S. A. Corey
All rights reserved.
Translation © Jana Rečková, 2014
Cover © Daniel Dociu, 2014
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2014
ISBN 978-80-7387-799-6

Stanislav Juhaňák – TRITON, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

ABADDONOVA
BRÁNA

EXPANZE - KNIHA TŘETÍ

JAMES S. A. COREY

ABADDONOVA BRÁNA

EXPANZE - KNIHA TŘETÍ

JAMES S. A. COREY

Stanislav Juhaňák - Triton

*Walteru Jonu Williamsovi, který nám ukázal, jak to udělat,
a Carrie Vaughnové, která zajistila, abychom to moc nepokazili.*

Prolog: Manéo

Manéo Jung-Espinoza – pro přátele na stanici Ceres Néó – se choulil v kokpitu malé lodi, kterou pokřtil *Y Que*. Po téměř třech měsících mu zbývalo snad padesát hodin, než vejde do historie. Zásoby jídla mu došly před dvěma dny. Jediná pitná voda, která mu zbývala, byl půllitr recyklované moči, která jím prošla už víckrát, než by dokázal spočítat. Vypnul všechno, co se vypnout dalo. Odstavil reaktor. Pasivní monitory ještě fungovaly, ale neměl žádné aktivní senzory. Jediné osvětlení kokpitu pocházelo z displejů. Ani příkrývka, do níž se zabalil a jejíž konce zastrkal pod popruhy, aby mu neodplula, nebyla vyhřívána. Neměl zapnuté vysílačky, ani všesměrové, ani pro úzký svazek, transpondér vyřadil z provozu ještě předtím, než si na trup lodi namaloval jméno. Nedoletěl takhle daleko, jen aby nějakým náhodným pípnutím upozornil flotily, že se blíží.

Padesát hodin – teď už méně – a jeho jedinou starostí bylo, aby ho nikdo nezahlédl. A aby do ničeho nenarazil, ovšem tohle je v *las manos de Dios*.

Do ilegálního spolku prakařů ho před třemi lety, krátce před jeho patnáctými narozeninami, uvedla sestřenice Evita. Poflakoval se v rodinném doupěti, matka odešla do práce v čističce vody, otec byl na schůzi údržby rozvodné sítě, kterou řídil, a Néó zůstal doma. Počtvrté za poslední měsíc vynechal školu. Když mu domovní systém ohlásil, že někdo čeká za dveřmi, předpokládal, že jde o školní kontrolní službu, která ho jde sebrat za záškoláctví. Místo toho se objevila Evita.

Byla o dva roky starší, dcera matčiny sestry. Prává rodačka z Pásu. Oba měli dlouhou, štíhlou postavu, ale ona pocházela *přímo odsud*. Trochu na Evitu trpěl hned od chvíle, kdy ji spatřil poprvé. Míval sny o tom, jak asi vypadá bez šatů. Jaké by bylo políbit ji. A teď byla tady a on měl být pro sebe. Srdeční tep se mu zrychlil na trojnásobek, ještě než otevřel.

„*Esá, unokabátya,*“ pozdravila a předvedla pokrčení jednou rukou.

„*Hoy,*“ odpověděl a snažil se působit klidně a vyrovnaně. Vyrostl stejně jako ona ve velkém městě ve vesmíru, které se nazývalo stanice

Ceres, ale jeho otec byl malý a podsaditý, což prozrazovalo jeho pozemský původ. Néó měl na užívání kosmopolitního slangu Pásu stejné právo jako ona, ale u ní zněl přirozeně. Když tak promluvil on, připadalo mu, jako by si natáhl cizí kabát.

„Pár *coyos* má sraz dole u přístavu. Silvestari Campos je zpátky,“ řekla, vystrčila bok, pusu měkkou jako polštářek, rty se jí leskly. „Jdeš?“

„*Que no?*“ pokrčil rameny. „Nemám nic lepšího na práci.“

Později mu došlo, že ho s sebou vzala, protože Míla Sana, Martanka s koňským obličejem o něco málo mladší než on, pro něj měla slabost, a všichni se bavili, jak ta škaredá holka z vnitřních planet po tom míšení jede, ale tehdy mu na tom nezáleželo. Poznal Silvestariho Campose a poprvé slyšel o prakových manévrech.

Probíhalo to takhle: Nějaký *coyo* dal do kupy člun. Třeba havarovaný, ze záchranné akce. Nebo z náhradních dílů. Některé byly pravděpodobně kradené. Nepotřeboval o moc víc než reaktivní pohon, bezpečnostní křeslo a dost vzduchu a vody. Pak už šlo jen o naplánování trajektorie. Bez Epsteinova pohonu ubývalo palivových pelet příliš rychle, aby se vůbec někam dostal. Přinejmenším bez pomoci. Vtip byl v tom, že zážeh – a těm nejlepším stačil jeden – dostal loď tam, kde jí pomohla gravitace. Pak bylo potřeba nasát rychlost planety či měsíce, jít tak blízko, jak ho vlastní postrčení dotlačí, a pak přijít na to, jak se dostat zpátky, aniž by se zabil. Celou záležitost sledovala dvojitě zamaskovaná černá síť, do níž se prakticky nedalo nabourat, nejméně tak dobrá, jakou mohla poskytnout Loca Greiga nebo Zlatá ratolest. Možná ji provozovaly gangy. Všechno to bylo pekelně ilegální a samozřejmě někdo organizoval sázení. A bylo to zatraceně nebezpečné, o to tu právě šlo. Když jste se vrátili zpátky, každý už vás znal. Člověk se mohl rozvalovat na párty v nějakém skladu, pít, co se mu zlíbí, a sáhnout Evitě Jungové na prso, a ona se ani neodtáhla.

A tak se stalo, že si Néó, kterému jakživo na ničem nějak zvlášť nezáleželo, vypěstoval ctižádnost.

„Lidé by si měli uvědomit, že Prstenec není žádná magie,“ řekla Martanka. Néó během posledních měsíců strávil u pořadů o Prstenci spoustu času, a tahle ženská se mu zatím líbila nejvíc. Hezký obličej. Příjemný přízvuk. Nebyla tak mohutná jako Pozemšťané, ale nepatřila ani do Pásu. Zrovna jako on. „Ještě tomu nerozumíme, a možná nám to potrvá

desítky let. Ale v minulých dvou letech došlo k mnoha průlomovým objevům v technologii materiálů, nejzajímavějších od vynalezení kola. V příštích deseti, patnácti letech začneme chápat uplatnění leccčeho, co jsme se naučili pozorováním protomolekuly, a to bude...“

„Ovoce. Z. Otráveného. Stromu,“ ozval se starý *coyo* s tuhou kůží vedle ní. „Nesmíme zapomínat, že to všechno vzešlo z masové vraždy. Zločinci a zrůdy jako Protogen a společnost Mao-Kwik tu zbraň vypustili a použili na nevinné obyvatele. Všechno to začalo tím masakrem, a když teď z toho těžíme, dělá to z nás spoluviníky.“

Přenos přepnul na moderátora, ten se usmál a potřásl hlavou směrem k muži s kožnatou pleť. „Rabbi Kimble,“ pravil, „došlo ke kontaktu s nepopíratelně mimozemským artefaktem, který se zmocnil stanice Eros, strávil něco přes rok přípravami v tlakovém hrnci Venuše, pak vypustil obrovskou strukturu, kterou umístil za oběžnou dráhu Uranu, a vybudoval prstenec o šíři tisíce kilometrů. Snad tady nenavrhuje, abychom tato fakta ignorovali z jakýchsi morálních důvodů?“

„Himmlerovy experimenty s hypotermií v Dachau...“ spustil starý *coyo* a zahrozil prstem ve vzduchu, ale tentokrát ho přerušila hezká Marfanka.

„Nemohli bychom vynechat události čtyřicátých let dvacátého století?“ A usmála se, jako by chtěla říct: *Chovám se příjemně, ale držte už sakra hubu.* „Přece tu nemluvíme o nějakých vesmírných nacistech. Tady jde o nejdůležitější událost v lidských dějinách. Role, kterou sehrál Protogen, byla jistě strašlivá; však za to byli viníci potrestáni. Teď ovšem musíme...“

„Žádní *vesmírní* nacisté!“ zaječel ten chlapík. „Nacisté nejsou z *vesmíru*. Jsou to bestie, které pocházejí z toho nejhoršího v nás. Pokud z příslušných objevů máme prospěch, *legitimizujeme* i způsob, jak jsme k nim přišli.“

Hezká moderátorka zakoulela očima a pohlédla na svého kolegu, jako by ho žádala o pomoc. Oplatil jí pouhým pokrčením ramen, což starého muže ještě víc rozeznilo.

„Prstenec svádí k hříchu,“ vykřikl. V koutcích úst se mu udělaly bílé bubliny a videoeditor se zjevně rozhodl, že je nechá tak, aby byly vidět.

„Nevíme, co to je,“ řekla Marfanka. „Vzhledem k tomu, že protomolekula podle původního plánu měla odvést svou práci na primordiální Zemi s jednobuněčnými organismy, a skončila na Venuši s nesrovnatelně složitější živnou půdou, patrně vůbec nepracuje tak, jak měla, nicméně musím podotknout, že pokušení a hřích s tím nemají nic společného.“

„Jde o oběti. Ta vaše ‚složitější živná půda‘? Jsou to zničená těla nevinných lidí!“

Néo ztlumil zvuk a chvíli jen sledoval, jak na sebe gestikulují.

Zabralo mu měsíce, než si naplánoval dráhu pro *Y Que*, než zvolil čas, kdy se Jupiter, Europa a Saturn nacházely ve správném postavení. Příslušné okno bylo tak úzké, že se to podobalo vržení šipky do vzdálenosti půl kilometru tak, aby zasáhla křídlo octomilky. Podstatnou roli v tom hrála Europa. Těsně minout Jupiterův měsíc, pak dolů tak blízko, až téměř pocítí tah. Potom zase ven, dlouhý let kolem Saturnu, nasát šňávu z jeho orbitální rychlosti, a dál do černi, bez zrychlování, ale přesto rychleji, než by si někdo dokázal představit u člunu určeného k obyčejnému hopsání po asteroidech. Miliónek kilometrů vakua do samého středu terče menšího než moskytí zadek.

Néo si představil, jak se budou tvářit ty vědecké a vojenské lodi kolem Prstence, až se odnikud zjeví mrňavá lodička bez transpondéru, která letí po balistické křivce, a rychlostí sto padesát tisíc kilometrů v hodině vystřelí rovnou do Prstence. Potom ovšem bude muset hezky pohnout. Nezbyvalo mu dost paliva, aby mohl zabrzdit úplně, ale zpomalí aspoň natolik, aby pro něj mohli poslat záchranný člun.

Šoupnou ho na nějakou chvíli do chládku, to je jasné. Možná na dva roky, když budou soudci naštvaní. Ale stojí to za to. Už jenom všechny ty vzkazy po černé síti, kde ho všichni přátelé sledují a zvedá se sbor hlasů *doprdele, ono to snad vyjde!* Vstoupí do dějin. Ještě za sto let si lidé budou vykládat o největším prakovém manévru všech dob. Stavěl *Y Que* několik měsíců, víc, než trvala cesta, pak to vězení. Ale stojí to za to. Bude žít věčně.

Dvacet hodin.

Největší nebezpečí představovala flotila obklopující Prstenec. Země a Mars se před pár měsíci navzájem parádně nakopaly a udělaly ze svého loďstva rozskřípané starce, ale to, co jim zbylo, se teď nacházelo převážně kolem Prstence. Něco také u vnitřních planet, ale to Néo nezažívalo. Tady bylo nějakých dvacet, možná třicet velkých válečných lodí, které se vzájemně pozorovaly, a všechny vědecké lodi v soustavě se vznášely pár tisíc kiláků od Prstence a opatrně nakukovaly a naslouchaly. Vojenské síly zajišťovaly, aby se ho nikdo ani nedotkl. Všichni tady byli pěkně vyděšení. Přes veškerý ten kov a keramiku, nacpané do jed-

noho kouta vesmíru, přes relativně malý tisícikilometrový vnitřní průměr Prstence byla pravděpodobnost, že do něčeho vrazí, minimální. Kolem výrazně převládalo nic nad něčím. Pokud by to napálil do některé z lodí flotily, tak už se beztak nebude muset ničím znepokojoval, takže se svěřil do rukou Svaté Panny a začal nastavovat vysokorychlostní kameru. Až k něčemu doopravdy dojde, bude to takový fofr, že ani nebude vědět, jestli dosáhl cíle, dokud nezpracuje data. Teď potřeboval zajistit, aby o něm měli záznam. Zapnul transmitery.

„Hoy,“ řekl do kamery. „Tady Néó. Kapitán i posádka suverénní závodní lodi *Y Que* z Pásu. *Mielista me*. Mám šest hodin do největšího sklouznutí od chvíle, kdy Bůh stvořil člověka. *Es pa mi mama*, sladká Sophia Brun, a Ježíš, náš pán a spasitel. Dívejte se. Mrknete, a přijdete o to, *que sa?*“

Koukl se na nahrávku. Vypadal hrozně. Nejspíš by býval měl čas, mohl si oholit ty ulepené vousy a aspoň si svázat vlasy. Také si přál, aby býval nezanedbával pravidelné cvičení – a tím pádem teď neměl ramínka jako kuře. Na to už ale bylo pozdě. Ovšem mohl si pohrát s úhlem kamery. Letěl balisticky. Nemusel si dělat starosti s gravitací z tahu motorů.

Zkusil to znovu ze dvou odlišných úhlů, dokud neuspokojil svou marňivost, pak přepnul na dvě vnější kamery. Jeho představení trvalo něco přes deset vteřin. Vysílání zahájí asi dvacet vteřin před vstupem dovnitř, pak přepne na externí kamery. Víc než tisíc snímků za sekundu, a i přitom může v mezičase Prstencem propást. Musel prostě doufat v nejlepší. Teď by stejně nesehnal kvalitnější kameru, i kdyby nějaká existovala.

Vypil zbytek vody a tiše zatoužil, aby si býval vzal trochu víc jídla. Hodila by se tuba nějaké proteinové břečky. Ale brzy bude po všem. Strčí ho do pozemšťanského nebo marťanského lodního vězení, kde bude slušná toaleta a voda na pití a vězeňské dávky. Už se na to skoro těšil.

Jeho dosud spící komunikační antény se probraly a zaskřehotaly cosi o úzkém svazku. Otevřel spojení. Šifrování znamenalo, že jde o černou síť, a zprávu, poslanou před dostatečně dlouhou dobou, aby ho právě teď dostihla. S tím načasováním se někdo pěkně předvedl.

Evita byla pořád krásná, ale vypadala víc jako dospělá žena, než když začal shánět peníze a díly na *Y Que*. Za pět let bude dočista tuctová. Beztak se mu bude pořád líbit.

„*Esá, unokabátya,*“ řekla. „Všechny oči světa. *Toda auge*. I moje.“

Usmála se a jeho na okamžik napadlo, že si snad vyhrne košili. Pro štěstí. Vysílání skončilo.

Dvě hodiny.

*

„Opakuji, tady marťanská fregata *Lucien*. Hovořím k neidentifikované lodi blížící se k Prstenci. Odpovězte ihned, jinak zahájíme palbu.“

Tři minuty. Zahlédli ho moc brzo. Do Prstence mu zbývaly tři minuty; neměli ho zaznamenat dřív než minutu před vstupem.

Néo si odkašlal.

„To není třeba, *que sa?* Není třeba. Tady je *Y Que*, závodní člun z Cery.“

„Nemáte zapnutý transpondér, *Y Que*.“

„Pokazil se, no jo. Potřeboval bych s tím píchnout.“

„Rádio vám funguje, ale neslyším žádný nouzový maják.“

„Nejde o nouzovou situaci,“ odpověděl Néo a natahoval každou slabiku. Jen je ještě zabavit. „Letím balisticky. Můžu zažehnout reaktor, ale to pár minut potrvá. Třeba byste mi mohli pomoci, co?“

„Nacházíte se v zakázané oblasti, *Y Que*,“ prohlásil Marťan a Néo cítil, jak se mu na tváři šíří úsměv.

„Nechci škodit,“ řekl. „Nic takového. Vzdám se. Jen musím kapku zpomalit. Zážeh za pár sekund. Vydržte.“

„Máte deset vteřin na změnu trajektorie od Prstence, jinak zahájíme palbu.“

Strach chutnal jako vítězství. Opravdu to dělal. Mířil k Prstenci a přiváděl je k nepřičetnosti. Ještě minuta. Začal zahřívát reaktor. V téhle fázi vlastně ani nelhal. Celá soustava senzorů spustila startovací sekvenci.

„Nestřílejte,“ zaprosil a sám pro sebe naznačil pohyb jako při masturbaci. „Prosím, pane, nestřílejte na mě. Zpomalím, jak jen to půjde.“

„Máte pět sekund, *Y Que*.“

Měl třicet. Jakmile nahodil lodní systémy, rozsvítily se i monitory na rozpoznání přítele a nepřítele. *Lucien* ho mine těsně. Asi tak o sedm set kiláků. Není divu, že ho uviděli. Na tu vzdálenost jim musel jeho člun rozsvítit obrazovky ohrožení jako o Vánocích. Prostě pech.

„Můžete střílet, jak chcete, já prostě brzdím, jak nejvíc můžu,“ řekl.

V lodi se rozezněl alarm. Na displeji se ukázaly dvě nové tečky. Ten *hijo de la puta* na něj opravdu vypálil torpéda.

Patnáct vteřin. Dokáže to. Zahájil širokopásmové vysílání, zapnul vnější kameru. Někde před sebou měl Prstenc, se svou šířkou deseti tisíc kilometrů ještě příliš malý a temný, aby ho viděl pouhým okem. Všude kolem byly rozsypané hvězdy.

„Zastavte palbu!“ zakřičel na marťanskou fregatu. „Zastavte palbu!“

Tři vteřiny. Torpéda nabírala rychlost.

Jedna vteřina.

Hvězdy všechny najednou pohasly.

Néo poklepal na monitor. Nic. Rozpoznávání přátelské a nepřátelské lodi se ztratilo. Žádná fregata. Žádná torpéda. Nic.

„Tak tohle,“ prohlásil jen tak do neurčita, „tohle je divné.“

Na monitoru se cosi modře zatřpytilo, přisunul se blíž, jako by těch pár palců mohlo celé záležitosti dát nějaký smysl.

Senzorům pro varování před vysokým přetížením trvalo pět setin sekundy, než naskočily. Pevně zabudovaný alarm zareagoval v dalších třech setinách sekundy, rozsvítil červenou kontrolku a rozezněl klakson. Indikátor na malé konzoli hlemýždím tempem půl sekundy oznámil brždění s přetížením devětadevadesáti gé. Tou dobou už se však Néo změnil v červenou šmouhu uvnitř kokpitu. Brždění lodi ho vrhlo dopředu skrz obrazovky a do přepážky rychleji, než mohly jeho synapse vůbec zareagovat. Pět dlouhých vteřin člun skřípěl zatížením, ne jen že by sám zastavoval, ale byl zastavován.

V neporušené temnotě vnější kamera s krátkou expoziční dobou dál vysílala tisíc záběrů ničeho za vteřinu.

A pak ještě něco jiného.

Kapitola první: Holden

Když byl ještě kluk a žil na Zemi pod otevřenou modří oblohy, jedna z jeho matek tři roky trpěla nezvládnutelnými migrénami. Vidět ji bledou a opocenou bolestí bylo hrozné, ale aury, které záchvatu předcházely, byly snad ještě horší. Uklízela v domě nebo pracovala na smlouvách ze své právnické praxe, a najednou se jí začala svírat levá ruka, zkroutila se, až se zdálo, že se jí žíly a šlachy tím napětím zpřetrhají. Pohled se jí rozostřil, panenky rozšířily, modré oči celé zčernaly. Jako by sledoval, jak někdo dostává záchvat, a pokaždé si myslel: *tentokrát* to nepřežije.

Tehdy mu bylo šest a nikomu z rodičů se nesvěřil, jak moc ho ty migrény trápí, jak moc se jich bojí – neřekl to, ani když zrovna bylo všechno v pořádku. Ten strach se mu stal důvěrně známým. Téměř očekávaným. Býval by měl tu hrůzu zmírnit, a možná tomu tak skutečně bylo, ale nahradil ji pocitem uvěznění. K útoku mohlo dojít kdykoli a nedalo se mu vyhnout.

Otrávil to celý život, i když jen trochu.

Pronásledovalo ho to jako prokletí.

„Nakonec vždycky vyhrává kasino,“ křikl Holden.

Seděl se svou posádkou – Alexem, Amosem a Naomi – u soukromého stolu ve VIP salónku nejdražšího hotelu na Cereře. Zvonení, hvízdání a digitalizované hlasy herních automatů doléhaly až sem tak hlasitě, že přehlušovaly běžnou konverzaci. Těch pár frekvencí, které zůstávaly neobsazené, úhledně vyplňovalo vysoké cvakání a rachot japonského stolního fotbalu a hluboké dunění kapely, která hrála na jednom ze tří pódii. To vše se skládalo do jakési zvukové kulisy, z níž se Holdenovi roztřásaly vnitřnosti a zvonilo mu v uších.

„Cože?“ zaječel na něj Amos.

„Nakonec vždycky vyhrává kasino!“

Amos koukl na obrovskou hromadu žetonů před sebou. Spolu s Alexem je počítali a rozdělovali před dalším útokem na herní stoly. Holden

zběžným pohledem odhadoval, že za poslední hodinu vyhráli nějakých patnáct tisíc cereských nových jenů. Docela působivá hromádka. Kdyby teď skončili, byli by za vodou. Jenomže oni toho pochopitelně nenechají.

„Dobře,“ řekl Amos. „Cos to povídal?“

Holden se usmál a pokrčil rameny. „Ale nic.“

Jestliže jeho posádka chce utratit pár tisíc jenů a upustit trochu páry u blackjacku, jak by jí v tom mohl bránit? Po pravdě, na jejich platu za poslední zakázku se to nijak neprojeví, a to přitom šlo pouze o jeden ze tří smluvních úkolů, které za poslední čtyři měsíce úspěšně splnili. Vypadalo to na náramně výnosný rok.

Za uplynulé tři roky udělal Holden spoustu chyb. Ovšem to, že jako lovec pirátů a výběrčí u SVP skončil a stal se nezávislým kapitánem, k nim nepatřilo. Během několika měsíců, kdy *Rosinantu* prohlásil za kurýrní a doprovodnou loď, dostal sedm zakázek, a na všech slušně vydělali. Utrátili spoustu peněz za opravu lodi od přídě až po zád. Měla za sebou těžké roky a potřebovala trochu rozmazlování.

Když bylo vše hotovo a na společném účtu pořád zbývalo tolik, že ani nevěděli, co si s tím počít, vymyslel Holden seznam přání posádky. Naomi si zaplatila stržení přepážky mezi jejich kajutami, aby obě místnosti spojila. Teď měli postel dost širokou i pro dva, a dokonce dost místa, aby kolem ní mohli projít. Alex poukázal na obtíže se sháněním torpéd vojenského typu a vyžádal si elektromagnetické pulzní dělo, připojené ke kýlu *Rosi*. Dodá jim větší palebnou sílu než běžné zbraně lokální obrany, a přitom mu jako munice stačí dvouliberní střely z wolframové oceli. Amos utratil třicet tisíc při zastávce na Callisto a pořídil za ně ve slevách nějaké nové vychytávky na vylepšení motorů. Když Holden poznamenal, že *Rosi* beztak dokáže akcelarovat tak rychle, aby to posádku zabilo, a zajímal se o důvody modernizace, Amos odpověděl: „Protože je to prostě paráda.“ Načež Holden přikývl a zaplatil účet.

Dokonce i poté, co pominul první opojný záchvat utrácení, mohli si dovolit mzdu pětkrát vyšší, než mívali kdysi na *Canterbury*, a ještě zásobit loď vodou, vzduchem a palivem na příštích deset let.

Možná tohle všechno bylo jen přechodné. Nastanou i hubená léta, kdy nebudou mít práci a budou se muset uskrovnit. Ale dnes ještě ne.

Amos s Alexem skončili s počítáním žetonů, hlučně poučovali Naomi o jemných nuancích v blackjacku a lákali ji, aby se k nim přidala. Holden mávl na číšníka, který se k nim okamžitě přihnul. Ve VIP salóнку neexistovalo žádné objednávání z menu na stolní obrazovce.

„Máte nějakou skotskou, která je udělaná z opravdového obilí?“ zeptal se Holden.

„Máme několik destilátů z Ganymedu,“ odpověděl číšník. Ovládal jakýsi trik, díky němuž ho bylo slyšet i přes ten panující kravál, aniž by si musel příliš namáhat hlasivky. Usmál se na Holdena. „Němčtě pro pány ze Země s vybraným vkusem tu máme odložených pár láhvů šestnáctileté whisky Lagavulin.“

„Jako skutečnou skotskou ze Skotska?“

„Přesněji z ostrova Islay,“ pravil číšník. „Dvanáct set za láhev.“

„Tak tu si dám.“

„Jistě, pane, a čtyři sklenky?“ Číšník pokýval a zamířil k baru.

„My si teď jdeme zahrát blackjack,“ řekla Naomi se smíchem. Amos oddělil od své kupky štůsek žetonů a přisunul jí je. „Nejdeš s námi?“

Kapela v sousední místnosti přestala hrát a hluk na pozadí klesl na téměř snesitelnou úroveň – na pár vteřin, než zase v celém kasinu pustili reprodukovanou hudbu.

„Počkejte chvíli, mládeži,“ zarazil je Holden. „Právě jsem objednal láhev něčeho náramně dobrého a chtěl bych si s vámi připít, než se pro zbytek noci rozejdeme každý po svém.“

Amos se sice tvářil netrpělivě, než láhev donesli, ale pak chvíli zkoumal nálepku a uznale přikývl. „No, tak jo, tohle za to čekání stálo.“

Holden všem nalil, pak zvedl sklenku. „Na nejlepší loď a posádku, s jakou jsem měl tu čest sloužit, a na to, že nám platí.“

„Že nám platí!“ opakoval Amos a vypil sklenku do dna.

„Zatraceně, kapitáne,“ ozval se Alex a zvedl láhev, aby si ji pořádně prohlédl. „Nemohli bysme si jich vzít pár na *Rosi*? Můžeš mi to odepsat ze mzdy.“

„Souhlas,“ přidala se Naomi a nalila všem dalšího panáka.

Na pár minut zapomněli na žetony a vábení karetních stolků. Víc si Holden ani nepřál. Jen ještě chvíli pobýt s nimi. Na všech lodích, na nichž kdy sloužil, představoval přístav příležitost zbavit se tváří, které vídal dennodenně. Ale teď už to neplatilo. Ne s touhle posádkou. Potlačil nutkání pronést sentimentální frázi *Mám vás rád, kamarádi!*, raději se znovu napil.

„A ještě poslední na cestu,“ prohlásil Amos a chopil se láhve.

„Já si odskočím,“ oznámil Holden a zvedl se od stolu. Cestou na záchod se kymácel trochu víc, než by čekal. Skotská mu rychle stoupla do hlavy.

Toalety ve VIP prostorách byly přepychové. Žádné obyčejné řady mušlí a výlevky. Místo toho tu měli pultučet dveří, z nichž každé vedly

do soukromé kóje s vlastní mísou a umyvadlem. Holden do jedněch strčil a zamkl se. Jakmile za sebou zavřel, hladina hluku poklesla téměř do ticha. Tak trochu jako by vystoupil ze světa. Patrně to bylo tak zamýšleno. Byl projektantovi kasina vděčný, že vytvořil tu oázu klidu. Tady by ho ani nepřekvapilo, kdyby nad umyvadlem objevil další hrací automat.

Zatímco si ulevoval, opřel se dlaní o stěnu, aby udržel rovnováhu. Byl právě uprostřed akce, když se místnost nakrátko rozzářila a na chromovaném splachovači se objevil slabý modrý odraz. Vnitřnosti se mu stáhly strachem.

Už zase.

„Přísámboh,“ řekl, ještě než dokončil svou činnost a zapnul si zip, „Millere, radši zmiz, než se otočím.“

Otočil se.

Miller tam byl.

„Ahoj,“ pozdravil mrtvý muž.

„Musíme si promluvit,“ dokončil Holden za něj a přešel k umyvadlu, aby si opláchl ruce. Jedna drobounká modrá světluška ho následovala a přistála na pultu. Holden ji rozmáčkl dlaní, ale když zvedl ruku, nic neviděl.

Millerův odraz v zrcadle pokrčil rameny. Pohyboval se nepříjemně šhubavě, jako by ho řídil hodinový strojek. Lidsky i nelidsky současně.

„Můžou sem přijít všichni současně,“ pravil mrtvý muž. „Nechce se mi mluvit o tom, co se stalo Julii.“

Holden vytáhl ze zásobníku nad umyvadlem ručník, opřel se o pult čelem k Millerovi a pomalu si osušoval ruce. Roztrásl se jako pokaždé. Po páteři mu jako vždy přeběhl pocit ohrožení a něčeho zlého. Nesnášel to.

Detektiv Miller se usmál, jako by ho vyrušilo cosi, co Holden nemohl vidět.

Tenhle člověk kdysi pracoval u bezpečnostní agentury na Cereře, dostal výpověď a vydal se samostatně na lov, hledat ztracenou dívku. Jednou Holdenovi zachránil život. Holden byl svědkem srážky asteroidu, kde byl uvězněn Miller a tisíce obětí mimozemské protomolekuly, s Venuší. Včetně Julie Maové, právě té dívky, po níž Miller pátral a našel ji příliš pozdě. Mimozemský artefakt se pak celý rok pod mračny Venuše zabýval vytvářením svých nepochopitelných projektů. Když posléze povstal, zvedl z hlubin masivní struktury a prolétl sluneční soustavou až za oběžnou dráhu Neptunu, podoben jakémusi titánskému stvoření z oceánu, jež se přizpůsobilo prázdnotě, Miller vzlétl vzhůru s ním.

A všechno, co říkal, bylo naprosto šílené.

„Holden,“ řekl Miller, ale neobracel se k němu. Spíš jako by ho popisoval. „Jo, to dává smysl. Nejsi jeden z nich. Hele, musíš mě vyslechnout.“

„To bys mi ale musel něco říkat. Tohleto není k ničemu. Už se mi takhle každou chvílí zjevuješ skoro rok, a ještě z tebe nevylezlo nic rozumného. Ani ň.“

Miller jeho poznámku odbyl mávnutím. Začal zrychleně dýchat, jako by právě doběhl v nějakém závodě. Na jeho bledé, našedlé pleti se objevily kapičky potu.

„V sektoru osmnáct měli ten bordel bez licence. Vlezli jsme tam a mysleli si, že jich tam seberem takových patnáct, dvacet, možná víc. Dorazili jsme tam, a to místo bylo úplně vyblíbené. Měl bych se nad tím zamyslet. To musí něco znamenat.“

„Co po mně chceš?“ vyhrkl Holden. „Prostě mi pověz, o co ti jde, jasný?“

„Nejsem blázen,“ opáčil Miller. „Když se zblázním, zabijou mě. Bože, nebo už mě zabili?“ Miller zkroutil ústa do malého ó a začal se prudce nadechovat. Rty mu ztmavly, krev pod kůží černala. Položil Holdenovi na rameno ruku, která se zdála nepřiměřeně těžká. Příliš pevná. Jako by ho někdo přestavěl a místo kostí do něj vložil železo. „Všechno to jde do háje. Dostali jsme se tam, ale je to prázdné. Celé nebe je prázdné.“

„Netuším, co to má znamenat.“

Miller se naklonil blíž. Jeho dech připomínal acetaátové výpary. Oči upíral na Holdena, obočí povytažená, jako by se ptal, jestli rozumí.

„Musíš mi pomoci,“ řekl. Cévký v jeho očích téměř zčernaly. „Oni vědí, že umím hledat. Vědí, že mi pomůžes.“

„Jsi mrtvý,“ vypravil ze sebe Holden, aniž by si to předem promyslel.

„Každý je mrtvý.“ Miller spustil ruku z jeho ramene a odvrátil se. Na čele se mu objevily zmatené vrásky. „Téměř. Téměř.“

Holdenovi zabzučel terminál, vyndal ho z kapsy. Naomi mu psala: *Nespadl jsi tam?* Začal jí psát odpověď, ale vzápětí toho nechal, když mu došlo, že nemá ponětí, co říct.

Když Miller znovu promluvil, měl tenký hlas, skoro jakoby dětský, udivený, užaslý.

„Do hajzlu. Ono se to *stalo*.“

„Co se stalo?“ zeptal se Holden.

Bouchly dveře, kdosi vešel do sousední kóje, a Miller zmizel. Jako jediný důkaz své přítomnosti po sobě zanechal vůni ozónu a pach jakýchsi těkavých organických látek, něco jako když se v obchodě zkazí

koření. Všechno se to mohlo odehrát pouze v Holdenových představách.

Zůstal chvíli na místě, čekal, až mu z úst vyprchá chuť po mědi. Čekal, až se mu srdeční tep vrátí do normálu. Dělal prostě to, co vždycy v téhle situaci. Když to nejhorší pominulo, opláchl si obličej studenou vodou a osušil měkkým ručníkem. Vzdálené, tlumené zvuky z herny se vystupňovaly do nepřítetnosti. Asi jackpot.

Nechtěl se s příhodou svěřovat ostatním. Naomi, Alexovi, Amosovi. Zasloužili si trochu užít, aniž by se jim do potěšení vtírala jakási věc, která kdysi bývala Millerem. Uvědomoval si, že je poněkud iracionální snažit se to před nimi utajit, ale potřeba chránit je byla tak silná, že si ji v duchu vůbec nezpochybňoval. Ať se z Millera stalo cokoli, Holden byl odhodlán pevně stát mezi ním a *Rosi*.

Pozoroval svůj odraz v zrcadle, dokud ho dokonale nezvládl. Bezstarostný, mírně opilý kapitán nezávislé lodi na dovolené v přístavu. Klidný. Spokojený. Vrátil se do šílenství kasina.

Na okamžik se ho zmocnil pocit, že se vrátil zpátky v čase. Kasina na Erotu. Smrtící kabiny. Světla se zdála příliš jasná, zvuky příliš hlasité. Holden zamířil zpět ke stolu a nalil si další dávku. Tentokrát si alkohol pomalu vychutná. Potěší se jeho chutí a vůní a nocí. Kdesi za ním kdosi zaječel smíchy. Byl to jen smích.

Za chvíli se objevila Naomi, vynořila se z okolního hemžení, podobná poklidu v ženské podobě. Jeho napůl opilá, rozpínavá láska, kterou k ní cítil dřív, se vrátila, když se díval, jak se k němu blíží. Strávili spolu na lodi *Canterbury* celé roky, než zjistil, že se do ní pomalu zamilovává. Když se ohlížel nazpátek, bylo mu jasné, že každé ráno, kdy se probudil vedle jiné dívky, znamenalo ztracenou příležitost dýchat stejný vzduch s Naomi. Nedokázal si představit, nač tehdy vůbec myslel. Posunul se stranou, aby jí udělal místo.

„Už tě obrali?“ zeptal se.

„Alexe,“ odpověděla. „Dala jsem mu svoje žetony.“

„Jsi úžasně velkorysá žena,“ ušklíbl se.

Naominy tmavé oči zněžněly a nabraly soucitný výraz.

„Zas se ukázal Miller?“ Naklonila se blíž, aby ji slyšel.

„Malinko mě znepokojuje, jak do mě vidíš.“

„Jsi docela čitelný. A není to poprvé, co tě přepadl na záchodě. Říkal tentokrát něco, co by dávalo smysl?“

„Ne,“ odvětil Holden. „Je to jako vykládat si s elektrickou poruchou. Půlku času ani nevím jistě, jestli ví, že jsem tam s ním.“

„Nemůže to přece být doopravdy Miller, ne?“

„Jestli to je protomolekula v jeho podobě, tak je to ještě strašidelnější.“

„To je fakt,“ přitakala. „Povídal aspoň něco nového?“

„Snad. Trochu. Prý se něco stalo.“

„Co?“

„Nevím. Řekl jen: ‚Stalo se to.‘ A zmizel.“

Chvíli spolu jen tak seděli, v soukromém tichu v té záplavě hluku a hýření, s propletenými prsty. Nahnula se k němu, políbila ho na pravé obočí, pak ho vytáhla ze židle.

„Pojďme,“ řekla.

„Kam jdeme?“

„Naučím tě hrát poker,“ odpověděla.

„Já umím hrát poker.“

„To si jen myslíš.“

„Považuješ mě za zelenáče?“

Usmála se a táhla ho dál.

Holden zavrtěl hlavou. „Jestli po tom tak toužíš, vraťme se na loď. Můžeme sehnat pár lidí a zahrát si v soukromí. Tady to nemá smysl. Kasino vždycky vyhrává.“

„My tu nejsme kvůli výhře,“ pravila Naomi a řekla to tak vážně, že v jejím hlase slyšel cosi víc. „Jsme tady kvůli hře.“

Novinky dorazily o dva dny později.

Holden právě v jídelně konzumoval jídlo přinesené z přístavní restaurace: rýži s česnekovou omáčkou, třemi druhy luštěnin a čímsi, co se natolik podobalo kuřeti, že to mohlo být skutečně kuře. Amos a Naomi dohlíželi na nakládání živin a filtrů do vzduchového recyklačního systému. Alex spal ve svém křesle pilota. Na lodích, kde Holden dříve sloužil, neslýchaná věc, mít před odjezdem celou posádku na lodi; všichni tehdy trávili pár nocí v hotelích, než se vrátili. Ale teď byli doma tady.

Procházel si na terminálu místní zprávy, nasával novinky a zábavu z celé soustavy. Narušení bezpečnosti v nové hře Bandao Solice znamenalo, že informace o financích a soukromí šesti miliónů lidí se dostaly na pirátský server na oběžné dráze Titanu. Vojenští odborníci z Marsu volali po zvýšení dotací kvůli kompenzaci ztrát utrpených v bitvě u Gany-medu. Na Zemi koalice afrických farmářů podnítila odpor proti zákazu

bakteriálních kmenů, jež vážou dusík. Obě strany, pro i proti, vytáhly do káhirských ulic.

Holden letmo prohlížel stránky a mysl mu klouzala po povrchu informací, když u jedné zprávy narazil na červený pruh. A další, a ještě. Z obrázku nad článkem ho zamrazilo. Prstenec, tak tomu říkali. Gigantická mimozemská struktura, která vzlétla z Venuše a odcestovala do vzdálenosti téměř dvou astronomických jednotek až za oběžnou dráhu Uranu a tam se usadila.

Pročetl si zprávy pozorněji a v nitru se mu usadil strach. Když vzhlédl, spatřil ve dveřích Naomi a Amose. Amos měl v ruce vlastní terminál. Holden zahlédl na jeho displeji tytéž červené proužky.

„Viděl jsi to, kapitáne?“ zeptal se Amos.

„Jo,“ kývl Holden.

„Nějaký cvok chtěl proletět Prstencem.“

„Jo.“

Přes vzdálenost mezi Cererou a Prstencem, ten nesmírně rozlehlý pustý oceán prostoru, měla zpráva o šílenci v laciné lodičce, který vletěl do mimozemské stavby na jedné straně a na druhé už nevyletěl, dorazit tak do pěti hodin. Přitom k tomu došlo před dvěma dny. Tak dlouho to vlády sledující Prstenec dokázaly tajit.

„Tohle bude ono, co?“ řekla Naomi. „Tohle se stalo.“